
PETER & PAN

DOOR DIMITRI BALCAEN

VOOR NOAH EN ROBIN

Ik zou de zeven zeeën afvaren voor jullie

INHOUDSTAFEL

1	De Honderdjarige Oorlog	1
2	As en afscheid	13
3	De man van Hamelen	39
4	Het gidsend licht	63
5	Nimmerland	85
6	Wanneer de aarde beeft	111
7	Zeemansgraf	131
8	De verloren jongens	149
9	De Boodschapper	173
10	Waarheid in dromen	185
11	Ambrozijn	197
12	De Feeënmoeder	217
13	Erebos	235
14	De drieëndertig vingers	249
15	Ananke	275
16	De Zonnegod	299
17	Puer aeternus	305
18	Kapitein Haak	335
19	Peter Pan	341

EERDER VERSCHENEN VAN DEZE AUTEUR

- Zusters van het Atoom: De jacht (2018)
- Zusters van het Atoom: Collisie (2018)

I

DE HONDERDJARIGE OORLOG

James hoorde zijn burens schreeuwen om hulp, maar hij bleef rennen. De veiligheid van zijn gezin was nu het enige dat telde.

Van veraf kon hij zien dat de vlammen zijn huis reeds likten. Hoe had het vuur zich zo snel kunnen verspreiden? Half Bishop's Lynn leek ondertussen in lichterlaaie te staan. Tijdens het aanmeren van zijn schip was het zo erg nog niet. Maar een stemmetje in zijn achterhoofd had hem aangezet om het op een lopen te zetten. Het kon hem niet schelen wat zijn bemanning daarvan dacht.

James was hun kapitein, al was het meer in ziel dan in naam. Als smokkelaars maakten hij en zijn mannen graag gebruik van de aanhoudende conflicten tussen Frankrijk en hun thuisland Engeland. Maar nu, aan het eind van wat wij uiteindelijk de honderdjarige oorlog zouden noemen, zag het er naar uit dat hun geluk ten einde was gekomen.

Smokkelen had hen niet rijk gemaakt. Dat kwam nu goed uit voor James, die zich geen stevigere voordeur kon veroorloven. Een welgeplaatste schouder in combinatie met zijn ferme aanloop waren dan ook genoeg om in zijn eigen woonst binnen te breken.

Het was er verdacht rustig. Geen vlammenzee. Voorlopig had enkel de rook het pad naar beneden gevonden via de trap. Maar dat verontrustte James des te meer. Wat als ze nog in de slaapkamer waren? Hij stond op punt de wankele trap op te stormen, ongeacht de hel die hem boven stond op te wachten, toen hij de schim in de hoek zag zitten.

‘Audrey?’

Geen antwoord. Toch moest het zij wel zijn. Vrees greep James bij het hart. Ze bewoog niet, maar de glans van de vlammen die zich door het plafond begonnen te dringen werd in haar ogen weerspiegeld. Het ergste vrezend, kroop hij naar haar toe.

De rook begon reeds op zijn adem te slaan. De hitte nam met elke minuut toe. Hoewel het moeilijker werd om iets te zien in de ruimte, verloor James twee zaken niet uit het oog: de deur en zijn vrouw. De tweede was bijna binnen zijn bereik.

Hij kon haar gezicht nu duidelijk zien. Terwijl James’ ogen traanden van de rook, was er geen druppel rond die van haar te bespeuren. James was klaar de hoop op te geven en verder te zoeken naar Peter. Maar toen viel zijn oog op haar borst. De beweging was minuscuul. Enkel omdat de rest van haar lichaam zo stil was, viel het op. Ze nam korte en schokkende happen naar lucht.

‘Audrey?’ vroeg hij nogmaals. Hij nam haar bij de schouders en schudde haar zachtjes. Misschien beeldde hij het zich in, maar James meende dat ze hem heel even aankeek. Meer had hij niet nodig. Hij moest haar in veiligheid

brengen. Dit moest eerst gebeuren. Aan Peter mocht hij nu niet denken.

De ruimte was niet zo groot, maar stond vol genoeg om voor verwarring te zorgen in de rook. James had één cruciale fout gemaakt. In zijn bezorgdheid had hij de deur uit het oog verloren. De rook begon hem nu ook te bedwelmen. Denken werd moeilijker met iedere hap naar lucht. Zijn handelingen werden slomer. Zelfs zijn vrouw, die hij anders met gemak ophief en rondzwierde tot Peters plezier, begon nu door te wegen.

Ze moesten zo vlug mogelijk buiten geraken. En met haast kwamen risico's. Iets raakte James' scheen harder dan verwacht. Waarschijnlijk slechts een stomme kruk die Peter had laten rondslingeren, maar onder de omstandigheden was dat genoeg om hem neer te halen.

Nog vóór hij de grond raakte, had James alle moed verloren. Hier zou hij sterven. Niet op volle zee, zoals Audrey altijd had gevreesd, maar met haar in zijn armen. Ze misten alleen Peter nog.

'Kap'tein? Waar bent u?'

James kon zijn oren niet geloven. Had hij hem gevolgd? De simpele ziel. Hij wist niet beter.

'Hier, Smee!' antwoordde James moeizaam.

Hij keek op en zag de mollige vorm op hem af komen. Als hij zich doorheen de vlammen waagde voor hem, dan kon James hem moeilijk alles alleen laten doen. Met veel moeite vond hij zijn tweede adem en kroop hij recht. Smee stond nu aan zijn zijde. De goedlachse man keek hem aan met de ogen van een bezorgd kind.

‘Gaat het?’

James knikte. ‘Audrey moet dringend naar buiten. Help me even.’

‘En Peter?’

Daarop gaf James geen antwoord. Hij bukte zich en hief Audrey alleen op. Dat bracht hem terug aan het wankelen. Maar ondanks zijn vele gebreken had Smee de hint gesnapt. Een bevel van de kapitein zou hij nooit negeren.

James had ongeveer gezien waar Smee vandaan kwam. Dat was goed genoeg om hem te heroriënteren in de richting van de deur. Samen sleurden ze Audrey zonder verdere incidenten naar buiten. James zorgde ervoor dat er genoeg afstand was tussen hen en het huis alvorens ze stopten. Hun woonst, zijn thuis, zou niet lang meer rechtstaan.

Wanneer hij zeker was dat ze veilig waren, zo veilig als mogelijk was in de vlammenzee die hen omringde, zakte James terug door de knieën. Audrey lag nog steeds verstijfd. James zag dat Smee terug wou vragen of het met hem ging en hield hem tegen. Hij had de moed niet om ‘nee’ te zeggen.

Door de rook was het nog steeds pijnlijk om adem te halen. Maar het was nog pijnlijker voor James dat hij, terug in de open lucht, weer helder begon te denken. Hij keek meermaals terug naar het gebouw en dan weer naar zijn vrouw. De realiteit begon door te dringen. Hij was er niet voor hen toen ze hem het hardst nodig hadden.

Onbeschaamd kroop hij tegen zijn vrouw aan. Zijn gezicht was nat van de tranen. Ook Smee kon zich niet meer bedwingen.

‘Audrey, het spijt me zo. Ik heb Peter niet gevonden. Ik heb hem niet gevonden ...’ snikte James in haar oor.

‘... Peter...’

Het woord was niet meer dan een zucht, maar griefde zich in James’ brein. Beeldde hij het zich in? Het moest wel zijn. Hij rechtte zich. Audrey lag er nog even onbeweeglijk bij als voorheen. Zelfs haar ogen bleven boven haar de nacht in staren zonder te knipperen.

‘Kap’tein, kijk.’ zei Smee.

James volgde de blik van zijn verbaasd bemanningslid tot aan Audrey’s hand. Tot zijn verbazing zag hij die trillen. Af en toe schoot haar wijsvinger de lucht in, om daarna direct terug te verkrampen. James’ blik volgde de richting die ze aanwees. Daar lagen de stallen. Het kon geen toeval zijn.

Met grote moeite en wat hulp van Smee, slaagde James erin recht te staan.

‘Smee, blijf bij Audrey. Als iemand voorbijkomt, vraag dan om hulp. Of op z’n minst water, zodat haar ogen niet verder uitdrogen. Ik ga Peter zoeken.’ zei hij.

Smee knikte. Hij mocht dan wat simpel zijn, James kon zich niemand loyaler inbeelden. Audrey was voorlopig in goede handen.

Wankelend strompelde James op de stallen af. Het vuur was nog niet tot daar geraakt, maar het zou niet lang meer duren. Het was geen eigendom van hen, maar Peter beleefde er al zijn avonturen met zijn vriendjes. Zou hij zich nu ook zo dapper tonen, tussen de panikerende paarden die ieder moment op hol konden slaan?

De poort naar de stal stond op een kier. Dat was alvast een goed teken. Van buitenaf kon James de angstkreten van de dieren al horen. Af en toe weerklonk gestamp van een paard dat zijn staldeur probeerde open te breken. James had altijd al gehoord dat ze gevaar konden ruiken.

James vroeg zich af waar de staleigenaar en zijn knechten waren. Vast mee aan het helpen het vuur te bestrijden. Toch was het vreemd dat geen van hen achter was gebleven om de paarden naar buiten te leiden. Dat zou James dan ook maar op zich moeten nemen, zodra hij Peter had gevonden. Hij was niet echt wat je een dierenvriend zou noemen, maar hij kreeg het niet over zijn hart om hen aan hun lot over te laten.

‘Peter? Waar zit je?!’ riep James.

Geen antwoord, al was het goed mogelijk dat James’ kreten verloren gingen tussen al het gehinnik. Voor een 11-jarige waren hier genoeg plaatsen waar een volwassene je nooit zou kunnen vinden. James kende maar enkele van Peters verstopplaatsen. Voor hem uit de andere te lokken, was een streng woord meestal genoeg geweest.

‘Peter! Je hoeft geen schrik te hebben. Papa is terug thuis!’ riep James.

‘Ah. De jongen had gelijk. Hij zei dat je hem ging komen halen.’

De stem kwam van overal en nergens. Op slag werd het stil in de stallen. De paarden durfden haast niet meer te bewegen. Ze zouden eerder het vuur trotseren dan wat net had gesproken. Dit was het verschil tussen angst en doodsangst.

‘Henry? Ben jij dat? Dit is geen tijd voor grappen! Het vuur kan elk moment overslaan.’ riep James terug.

De stalknecht stond gekend voor zijn ongepaste grappen en herkenbaar maar vooral omvangrijk figuur. Een figuur dat James nu net als Audrey met wagenwijde ogen ineengezakt tegen de muur zag liggen. In zijn hand zat een hooivork vastgeklemd.

‘Is dat zijn naam? Hij probeerde tussen mij en Peter te komen.’ weerklonk het.

James slikte. Als gelovig man begon hij te vrezen dat hier duistere machten aan het werk waren. Toch probeerde hij zijn angst te verbergen. Zwakte zou zijn einde betekenen. Daar was hij zeker van.

‘Maak je je zorgen om *hem?*’ vroeg de stem minachtend.

James schudde het hoofd. Audrey had tekenen van verbetering getoond, hoe klein ze dan ook mochten zijn. Met wat geluk betekende dat dat hun toestand slechts tijdelijk was.

‘Enkel om Peter.’ antwoordde hij.

‘Ik kan je garanderen dat hij in goede handen is.’

James luisterde goed naar de woorden. Hij hoopte met enig geluk hun oorsprong te kunnen achterhalen. Maar de antwoorden die de stem gaf, leken van iedere kant te komen.

Aangezien dat niet werkte, probeerde James de stem dan maar te paaien. ‘Daar twijfel ik niet aan. Bedankt om hem veilig te houden. Maar ik ben hier nu. Laat mij hem nu verder beschermen.’

Daarmee moest de stem lachen. Een geluid zo diep en dierlijk van aard. Het kostte James heel wat inspanning om

niet te beven. Desondanks leek er iets triests onder de spot te schuilen.

‘Was het maar zo simpel.’ klonk het, ‘Zeg eens, hoe heet je, zeevaarder?’

‘James. James Barrie.’ antwoordde James.

‘Wel, James, sta me toe mezelf te herhalen. Je zoon is in goeie handen. Vertrouw me wanneer ik zeg dat je nu best vertrekt.’ zei de stem.

Zo overtuigend klonk de stem, dat James haast gehoorzaamde. Haast, maar niet helemaal. Zijn gedachten waren drukbezet met andere zaken. Hij had de hele ruimte afgespeurd tijdens het gesprek. Rondom hem was er niets te zien. Logischerwijs bleef er nog maar één plaats over.

‘Niet zonder Peter.’

James keek naar boven. Instinctief maakte hij een kruisteken met zijn handen. Daar, tussen de balken, was de bron van de stem te zien. In het donker was het slechts een omranding, maar die suggereerde genoeg. James telde vier horens op het hoofd, twee (of drie? James was het niet zeker) gloeiende groene ogen en één gat in het midden van de borstkas van het wezen. Achter hem schuilde een kleiner silhouet.

‘Dat had je beter niet gedaan, James.’ gromde het wezen.

Er was geen tijd om te aarzelen. Nog voor de schim zijn woorden had uitgesproken, was James bij Henry’s lichaam. Hij snokte de riek uit zijn verstijfde hand. De vingers lieten los met een akelige krak. Maar James had geen tijd om zich schuldig te voelen. Hij hoorde iets dat op enkele muzieknoden leek. Vanuit zijn ooghoek zag hij beweging.

Gedreven door angst draaide hij zich om, klaar om het beest terug te zenden naar de hel.

En stond oog in oog met Peter.

Het was ondertussen al enkele weken geleden dat James zijn zoon nog had gezien. Jongens van zijn leeftijd ondergaan wel vaker een groeispurt. Maar dit was gewoon onmogelijk. James waagde een blik naar beneden en zag waar hij voor vreesde. Peters voeten raakten de grond niet.

De ogen die hem aankeken waren al even zielloos als die van de anderen. De rest van zijn lichaam leek ook verkrampd te zijn. Enkel zijn mond kon vrij bewegen.

‘Maak je geen zorgen, papa. Pan zei dat hij goed voor ons zal zorgen.’ zei James’ zoon.

James geloofde geen enkel woord die uit de mond van zijn kind kwam. Maar nu wist hij tenminste de naam van zijn vijand. Dat was op zich al iets waard.

‘Waarom doe je mij dit aan?’ schreeuwde hij zonder op te kijken. Wie weet wat er kon gebeuren als hij zijn ogen even van Peter zou afwenden?

‘Aandoen? James, ik geef jullie iets dat niemand anders heeft gekregen: een kans om afscheid te nemen.’ antwoordde Pan.

Van tussen de balken weerklonken terug enkele noten. Peters voeten raakten de grond. Zijn spieren leken te ontspannen. Nog voor James iets kon doen, had zijn zoon hem al vast in een omhelzing. Dat had hij al niet meer gedaan sinds hij een kleuter was.

De riek klaterde neer op de vloer. James wist niet wat te doen.

‘Ik kan je niet laten gaan, Peter.’ zei hij.

‘We hebben geen keuze.’ antwoordde Peter dapper.

James knielde en nam zijn zoon nu zelf in zijn armen. Hij greep zo hard als hij kon, ook al deed dat Peter pijn.

‘Hoor je me, Pan? Ik laat hem niet gaan!’ riep James.

‘Het spijt me, James. Ik weet hoe pijnlijk het is om een kind te verliezen. Maar we hebben Peter nodig. Hij is een ... speciale jongen.’ zei Pan zeemzoet.

‘Waag het niet hem te nemen. Ik vermoord je als je het probeert!’

Maar Pan gaf hem niet eens de kans daartoe. Een kort deuntje was genoeg om van James een standbeeld te maken. Een verandering in toon en Peter trok zich los uit zijn vaders omhelzing. James kon alleen maar hulpeloos toekijken terwijl zijn zoon de lucht in steeg. Hun blikken kruisten nog een laatste maal, maar het was niet zijn zoon die terug staarde.

Even leek het erop alsof James alleen was. De paarden begonnen terug op hol te slaan. De rook nam toe en het vuur kon niet ver achter zijn. James kon alleen maar hulpeloos vooruit staren. Toch was hij er zeker van dat hij een aanwezigheid achter zich voelde.

‘Ik hoop dat je dit overleeft, James. Ik ben niet zo wreed als je denkt. Maar als je de dageraad haalt, dan raad ik je aan om ons niet te achtervolgen. Volgende keer ben ik misschien niet zo begripvol.’ fluisterde Pan hem in.

Met die woorden verdween Pan de nacht in.

James bleef achter tussen de wilde paarden en de hulpeloze stalknecht. Na wat uren leek, maar waarschijnlijk

minuten waren, zag hij de eerste vlammen al opduiken. Het droge stro op de vloer zou hen voeden en vermenigvuldigen. Boven hem hoorde hij het dak reeds kraken. James hoefde niet omhoog te kunnen kijken om te weten dat dat geen goed voorteken was.

De situatie leek uitzichtloos, dus besloot James het enige te doen dat Pan hem niet had kunnen ontnemen: bidden tot God. De kans dat Hij te hulp zou schieten was klein. Maar wie weet? Misschien was er nog gerechtigheid in de wereld.

II

AS EN AFSCHEID

Word wakker, James. Jouw tijd is nog niet gekomen.

Die woorden galmden nog even door James' hoofd terwijl hij ontwaakte. Was dat waar hij voor gebeden had? Een antwoord van een hogere macht? Nee, dat kon hij zichzelf niet wijsmaken. Het was vast zijn ego dat tot hem sprak.

Met tegenzin opende James zijn ogen. Maar alles rondom hem was donker. Hij hoorde stemmen, maar ze klonken veraf en hol. Zijn hele lichaam deed pijn. En toch, toch had het erger moeten zijn. Had hij het vuur niet zien naderen?

De hel kon het in ieder geval niet zijn. Zo erg was zijn lijden niet. Aarzelend begon James rond te tasten. Al vlug raakte zijn hand wat. Het voelde nog steeds warm aan en hij was er zeker van dat hij het voelde afbrokkelen. Hij probeerde hetzelfde met zijn benen, maar die kon hij niet zo ver rekken.

De waarheid drong door tot James. Tegen alle hoop in had hij het vuur en de instorting overleefd. Nu moest hij nog zien te ontsnappen van onder het puin waaronder hij nu vastgeklemd zat.

Kon dit geluk genoemd worden? James twijfelde eraan, na wat er met Peter was gebeurd. Maar het was een betere situatie dan waar hij op had kunnen hopen. Ditmaal was er tenminste nog hoop.

James begon zich nu in de vreemdste bochten te wringen, in de hoop zijn situatie af te tasten. Veel ruimte had hij niet, maar al vlug voelde hij de tocht van de bovenwereld. Hij duwde alles wat hij kon van zich en begon het gat groter te maken. Al vlug viel er licht in de kleine holte. Maar James durfde niet verder te gaan nadat hij overmoedig een stuk hout wegtrok en de balk die op zijn benen lag voelde wegschuiven.

De pijnkreet weerkaatste in de minuscule ruimte. James was er zeker van dat ze niet gebroken waren, maar beide voeten begonnen het gevoel te verliezen. Dat betekende dat er geen bloedtoevoer meer mogelijk was. Als hij nog lang in de put zou blijven, dan zou het resultaat erger zijn dan een simpele breuk.

‘Hallo!?’

James dacht heel even dat hij weer stemmen aan het horen was. Maar deze kwam uit de kleine opening die hij gemaakt had.

‘Help! Mijn benen zitten vastgeklemd onder een balk. Ik kan geen kant op.’ riep James terug.

‘Hou vol. We halen je eruit.’ antwoordde de stem.

De stem kwam luid en duidelijk door de schacht. Zo duidelijk dat James zelfs hoorde wat hij tegen de anderen zei.

‘Kan je het geloven? Er leeft nog iemand onder al dat puin. Hoe gaan we hem daar onderuit krijgen?’

‘Met veel moeite en nog meer geduld.’

James deed alsof of hij niets gehoord had. Hij had terug kunnen roepen dat hij bang was dat hij zijn benen ging verliezen, maar dat zou niets hebben uitgemaakt. Sowieso zouden de mannen doen wat ze konden om hem zo vlug mogelijk van onder het puin te halen.

Er bleef niet veel anders over dan wachten. James was het ondertussen wel gewoon. Op volle zee was dat vaker het geval. Maar dan kon je het tenminste nog comfortabel maken. Nu dacht James terug aan de ervaringen van de afgelopen nacht. Hij vroeg zich af hoe het met Audrey was en vreesde wat er met Peter zou gebeuren.

Wraak groeit het best in het donker, gevoed door pijn. Pan, die in James’ ogen een gezant van de duivel moest zijn, had gezegd hem niet te volgen. James zou dat advies in de wind slaan. Al kostte het hem zijn leven, hij zou zijn zoon terughalen.

De gevoelloosheid was nu door zijn hele benen getrokken. Eerst was het een opluchting, een verlichting van de constante pijn. Maar die gedachte vervaagde al vlug. James had ooit eens een ongeluk gezien waarbij iemands been uren onder een rots had gelegen. Hij was er niet bijgebleven toen de kwakzalver zijn been afsneed. De mogelijkheid dat hetzelfde lot hem te wachten stond, spookte door zijn hoofd.

Het is makkelijk om je gedachten te verliezen in het duister. Maar de steeds dichterbij komende geluiden van de brokstukken die weggesmeten werden, hielden James op het rechte pad.

‘Ben je er nog?’

‘Ja.’ kermde James. Hij beet terug dat hij niet echt in een positie was om weg te gaan. Het was nog niet te laat voor hen om wat extra stenen op zijn geïmproviseerd graf te smijten.

‘Nog even volhouden. We zijn er bijna.’

De stemmen klonken reeds helder. Eén ervan was duidelijk van een vriend.

‘Tillen, stelletje lamzakken!’ hoorde hij.

Met een laatste inspanning werd het grootste brokstuk weg getild. Het werd op slag ijzig koud. Het licht van een kille decemberzon verblindde James.

Na enkele keren knipperen, begon hij door halfopen ogen zijn redders te zien. Zijn burens, dezelfde mensen die hij straal voorbij had gelopen toen ze hem nodig hadden. Daar ging hij zich nog lang schuldig over voelen. Naast hen stond Bill Jukes, één van zijn meer mondige matrozen.

‘Goeiemorgen, kapitein. Ik ben blij dat we je gevonden hebben.’ zei hij optimistisch. Toch hoorde James iets meer in zijn stem. Er klopte iets niet.

De andere mannen hieven ondertussen de balk op. Van zodra die enkele centimeters in de lucht hing, sleurde Bill, samen met nog een buur, James uit het gat. De balk plofte neer met een geluid dat zijn gewicht verried.

‘Bedankt Jukes. Heeft Smee je gestuurd?’ vroeg James.

Ondertussen probeerde hij recht te staan. Op het eerste gezicht was er geen permanente schade aan zijn benen, maar het zou toch nog eventjes duren voor hij terug op zijn eentje zou kunnen stappen.

‘Smee? Nee, Audrey heeft ons gestuurd. We hebben Smee niet meer gezien sinds hij haar tot het schip heeft gebracht met enkele voorbijgangers.’ antwoordde Bill.

‘Audrey! Is alles in orde met haar?’

‘Nog maar net, kapitein. We hebben zo goed mogelijk voor haar gezorgd, maar ik en nog enkele anderen moesten zelf voor onze eigen gezinnen zorgen.’

Daar was die ondertoon weer. Alsof Bill iets wou vragen, maar hij niet goed wist hoe hij eraan moest beginnen.

‘Bill, wat is er?’ vroeg James, die niet in de stemming was om rond de pot te draaien.

‘Wel, jouw jongen en de mijne zijn kameraden, toch?’ vroeg Bill aarzelend.

‘Wat is ervan?’ vroeg James.

‘Audrey zei dat je hier was om hem te zoeken. Denk je dat...’

‘Dat Hob hier ook was? Nee, ik zou hem dan wel gevonden hebben.’ zei James. Toch stelde dat Bill niet helemaal gerust.

‘Het is gewoon... Ik vind hem nergens, kapitein. En vlak voor we jou vonden, hebben we iemand anders ontdekt. Volledig verbrand. Als het Hob niet is en aangezien je Peter hier zocht...’

Ditmaal was het Bill die zijn zin niet kon afmaken.

‘Nee, Bill. Dat moet Henry zijn geweest. Peter is hier niet.’ mompelde James.

‘Oh, godzijdank!’ riep Bill veel te luid.

De anderen rondom hem keken hem boos aan. Bill trok er zich niets van aan. Er was nog hoop voor zijn kind. Dat was het enige dat telde voor hem.

‘Ik denk dat we hier niet meer welkom zijn, Jukes.’

‘Alsof we dat nog niet gewend zijn.’ antwoordde Bill.

James leunde op Bill en hinkte de puin hoop af. Bij het passeren probeerde hij hen nog zoveel mogelijk te bedanken. Hij zag de staleigenaar nog staren naar het verkoelde lijk van zijn knecht. Iemand was reeds naar hem gelopen om de identiteit te bevestigen. Heel even wilde James naar hem toe gaan om te praten, maar hij zou hem toch niet geloofd hebben. James was het niet eens zeker of hij het zelf nog geloofde.

‘Trek je niets aan van hen.’ zei Bill, die James’ uitdrukking verkeerd las.

‘Ik heb hem niet kunnen redden.’ zei James. Zijn rationele kant zei hem dat hij op dat moment andere dingen aan het hoofd had, maar toch knaagde het aan hem.

‘Wel, je hebt het vast geprobeerd.’ antwoordde Bill.

Fout, ik heb zelfs nog zijn vingers gebroken voor hij stierf, dacht James.

‘En trouwens, wees gelukkig dat je zelf nog in het land van de levenden bent. Jij hebt Henry niet gezien. Het is een mirakel dat jij er zo goed vanaf bent gekomen. Je bloedt zelfs niet eens!’ ging Bill verder.

Was het een mirakel geweest? Of gewoon puur geluk? James had zich niet kunnen inbeelden dat Henry niet minstens even hard had gebeden voor zijn leven. Dus waarom zou God voor hem gekozen hebben?

‘Ze gaan mij nog de schuld geven voor zijn dood.’ zei James.

‘Ja, maar dat proberen ze met alles. Die sukkels nemen het je nog altijd kwalijk dat Audrey een vuile buitenstaander als jij boven hen heeft gekozen.’

James keek hem zijlings aan.

‘Hun woorden, niet de mijne.’

Toch had hij gelijk. James was een verloren ziel vóór hij in Bishop’s Lynn toekwam. Hij was de tel reeds verloren van de jaren die hij had rondgezworven. De reden ervoor was hij vergeten vanaf het moment dat hij Audrey voor het eerst zag. Dat zij op haar beurt de arme pelgrim boven alle anderen koos, had niemand begrepen.

De twee wandelden even in stilte verder. Rondom hen smeulden nog wat huizen na. Over het algemeen was een groot deel van de stad gespaard gebleven. De brand was voornamelijk beperkt tot de buurten rond de haven. Toch vond James dat het maar een vreemd patroon aannam. Hier en daar leek een afzonderlijk huis zomaar in brand te zijn geschoten.

‘Zeg, kapitein.’

‘Jukes?’

‘Denk je dat alles in orde is met de jongens?’ vroeg hij. En daar verried Bill zijn ware aard. De man werd gevreesd in de omliggende buurten vanwege zijn uiterlijk. Hoewel tatoeages al terug dateerden tot de klassieke oudheid, was het in 1453 nog steeds een spektakel om een van kop tot teen getatoeëerde man te zien rondlopen.

Zelf sprak hij er nooit over, waardoor vele geruchten de ronde deden. Kinderen fluisterden over een pact dat hij had gemaakt met duistere wezens, terwijl hun grootouders roddelden over een crimineel verleden en de straf die hij daarvoor nu moest dragen. Het enige dat James uit hem had kunnen krijgen was dat zijn vrouw het mooi vond. Zij was dan ook de enige die de waarheid erachter kende, want boven alles gaf Bill om zijn gezin.

‘Ik weet het niet, Jukes. Maar we zullen er alles aan doen om ze te vinden.’

James kon zijn schip al zien. Hij had de moeite niet genomen om het (of haar volgens iedereen anders) een naam te geven, ondanks het aandringen van zijn bemanning. Ze zouden toch maar gekozen hebben voor iets sensueel. Maar James redeneerde dat een naam niet veel waarde toevoegde aan een smokkelschip.

Toch moest James ergens toegeven dat hij trots was op zijn schip. De karveel was spitstechnologie in dat tijdperk. Geen ander schip was zo wendbaar en makkelijk te besturen. Enkele reizen terug hadden ze een mooie deal kunnen maken met een Portugese ‘handelspartner’. Dat er toevallig enkele schepen van de Hertog van Viseu gekaapt waren rond dezelfde tijd vergat James wijselijk.

Toen de tweemaster voor het eerst aangemeerd lag, had het een hele meute kijklustigen aangetrokken. Nu was dat hetzelfde geval, hoewel het schip ditmaal diende als verzamelplaats. Het waren de naasten van James’ bemanningsleden. Dat maakte van hen één grote familie. Een familie die kleiner leek dan normaal.

Waar zijn alle kinderen? dacht James.

Hij en Bill bereikten de groep en werden er warm ontvangen. Elk van hen keek op naar James. In hem zagen ze een geboren leider die hen allen had samengebracht. James zag het echter anders. Hij zag verstotenen, net als hemzelf. Mensen die gedoemd waren om te kiezen tussen criminaliteit of sterven. Hij had gewoon de keuze uit hun handen genomen en de misdaad zo licht mogelijk gemaakt.

Er werd druk geroddeld, gespeculeerd, bepeinsd en vermoed rondom hen. Af en toe probeerde iemand hem aan te spreken, maar James bleef buiten de gesprekken. Hij hoefde er geen deel van uit te maken om te weten waarover ze gingen.

Uiteindelijk vonden ze Audrey terug bij Bill's vrouw, Mary. Enkele van de bemanningsleden hadden wat kratten bijeengezet om hen een zitplaats te bezorgen. Er lag nog steeds een deken rondom haar schouders. De tranen op haar wangen waren nog niet droog en ze bibberde nog na van haar verlamming. Zij zag hem, hij zag haar. James rukte zich los van Bill's grip, ook al werkten zijn benen nauwelijks mee. Niemand keek ervan op toen hij aan haar voeten door zijn knieën zakte en haar rond haar middel omhelsde.

'Heb je hem gevonden?' vroeg ze.

James' stilte zei meer dan woorden ooit hadden gekund.

'Heb... heb je *het* gezien?'

Ze vreesde het antwoord meer dan de stilte.

'Ja.' fluisterde hij.

'We zijn niet de enige.' zei Audrey.

James hief het hoofd op en keek haar aan.

‘Waarom zegt niemand er iets over?’

‘Kijk om je heen. Het is het enige dat ze doen. Maar geen van hen heeft het over dat ... die duivel. Ze vertellen bijna allemaal een ander verhaal. Het enige dat hetzelfde blijft, is dat de kinderen verdwenen zijn.’ antwoordde Audrey.

‘Alle kinderen?’ vroeg James.

‘Voor zover we weten zijn het enkel de omliggende buurten. Ieder gezin hier heeft minstens één iemand verloren. Sommigen onder hen zelfs meer. Maar nooit jonger dan drie of ouder dan twaalf.’

James kon het niet laten om naar Bill te kijken. Hij en Mary hadden hen wat privacy gegeven. Mary was er slecht aan toe. Binnen enkele weken zou hun zoon twaalf zijn geworden. Dat moest wel aan hen zitten vreten.

Zijn blik ging verder over de groep rond het schip. Ieder gezicht was triest of bezorgd. James kon het niet geloven. Er brak iets in hem.

‘Help me even.’ vroeg hij aan Audrey.

Met haar steun raakte James de kratten op. Hij stond er maar wankel bij, maar het trok in ieder geval hun aandacht.

‘Onze kinderen zijn gestolen! Zijn jullie niet woedend?!’ riep hij.

‘Natuurlijk zijn we boos, kapitein.’ antwoordde Robert Mullins, vader van twee meisjes, 4 en 6 jaar oud. De Marine had hem ontslagen wegens dronkenschap. James had hem van de drank afgeholpen door hem te herinneren aan zijn verantwoordelijkheid als vader. Hij droeg het litteken boven zijn oog dat hij eraan had overgehouden nu met trots.

‘Waarom praten jullie dan nog? Ik weet wat ieder van jullie gezien heeft, ook al durven jullie er niet over te praten! Gaan we onze kinderen aan dat lot overlaten?’

Qua speech trok dit op niets. James zag eruit alsof hij ieder moment in elkaar kon storten. Maar er schulde een kracht achter zijn woorden die zijn benen op dit moment niet konden opbrengen.

‘Maar kapitein, we weten niet wat we moeten doen.’ merkte Alf Mason op. Zijn oudste zoon, Roger, stond naast hem. Hij was net geen 16 jaar. De jongste van 4, Wyot, was nergens te bekennen. Zijn moeder heeft hij nooit gekend. Hoewel Roger zich de afgelopen jaren had bewezen als behoeder voor zijn kleine broertje, was er nog steeds een plaats voor beiden aan Audrey’s tafel wanneer Alf en James weg waren.

‘Hoe kan je dat zeggen, Mason? Waar je zoon bij staat! Jullie zouden moeten bezig zijn met alles in gereedheid te brengen voor het vertrek. We gaan onze kinderen achterna!’

Dit lokte wat voorzichtig gejuich uit.

‘Mr. Barrie,’ zei Starkey, de enige die James zo noemde, ‘Vergeet niet dat er geen enkel spoor van de kinderen is. Wie weet welke richting ze uit gaan, laat staan waar ze naartoe gaan.’

Elric Stark stond onder de mannen beter bekend als Heer Starkey. Hij was een al even grote buitenstaander als James. Veel wisten ze niet over hem, buiten dat hij ooit een assistent-professor was in London die het avontuur kwam opzoeken. Nu nam hij het op zich om de kinderen bij te

scholen telkens als het schip aan wal lag. Onder hen was hij universeel geliefd.

Zijn goede manieren en verfijnd uiterlijk staken sterk af met de rest van de bemanning, die de liefde van hun kinderen voor hem niet deelden, maar geen van hen sprak vloeiend Frans, Spaans, Duits, Grieks of Nederlands. Dat maakte hem zo onmisbaar dat James hem symbolisch de rang van eerste stuurman had gegeven, ook al wist hij geen bak- van stuurboord te onderscheiden.

‘Ik... ik weet het, kap’tein.’

James speurde het publiek af.

Daar stond Smitty McPhee, of Smee zoals iedereen hem nu al jaren noemde. Hij beefde onder de aandacht en had duidelijk geen oog dicht gedaan. James kende de oude Ier al langer dan wie dan ook. Hij was erbij toen het paard hem tegen het hoofd had geschopt. Sindsdien was hij nooit meer dezelfde. Zijn vrouw had hem kort daarna verlaten. Maar volgens James bleef hij de beste zeeman waarmee hij de eer had te mogen samenwerken. Er zijn dingen die je handen nooit vergeten, zelfs wanneer je brein dat wel doet.

‘Zeg maar, Smee.’ moedigde James aan. De man had net zijn leven gered. Het minste dat hij nu kon doen was hem vertrouwen.

‘Euh...’ aarzelde Smee. Hij wriemelde met zijn handen tot ieders frustratie.

‘Je hoeft niets te verbergen, Smee. We hebben hier allemaal het onmogelijke gezien, ook al durft niemand het luidop te zeggen.’ probeerde James.

‘Ze vlogen over het water, kap’tein.’ zei Smee, ‘Echt waar, de kinderen en de duivel!’

De menigte barstte uit in geroddel. Maar niemand durfde hem uit te lachen.

‘Onzin!’ riep Donato Cecco, ‘Gaan we hier luisteren naar iemand die nog in feetjes geloofd?!’

Een groot deel van het publiek stemde met hem in. Met zijn knappe gezicht en charismatische persoonlijkheid was dat niet moeilijk. Toch viel niet iedereen ervoor. Daarom was hij hier en niet meer in Italië. Boze echtgenoten kon hij nog aan, maar het incident met de gouverneur (en specifiek zijn dochter) ging zijn petje te boven. Officieel gezien had hij geen kinderen. Toch leek hij vandaag niet zo zorgeloos als normaal.

Hierdoor begon Smee nog meer overstuur te raken.

‘En dan? Cecco gelooft in meerminnen!’ mompelde hij.

‘Ja, maar die zijn echt! Ik heb ze met mijn eigen ogen gezien.’ antwoordde Cecco.

‘In het donker na een avondje drinken. Ik denk niet dat dat telt.’ riep Alf.

De groep lachte voorzichtig.

‘Genoeg!’ riep James.

Het gelach hield onmiddellijk op.

‘Smee, ben je het zeker?’ vroeg hij.

De oude Ier knikte. Voor James was dat genoeg. Maar hij moest de anderen nog weten te overtuigen.

‘Als Smee zegt dat hij de kinderen gezien heeft, dan geloof ik hem. Maar het was donker en we werden omringd door chaos. Dat kan de geest beïnvloeden. Kijk maar naar Cecco’s

zeemeerminnen. Waarschijnlijk zijn ze meegenomen op een schip. Zou dat kunnen, Smee?’

Het voelde niet juist aan om zo met Smee’s fragiele mentale toestand te spelen. Maar het ging hier om het grotere goed. Smee zou het hem vergeven hebben, als hij het snapte.

‘Misschien.’ zei hij aarzelend.

‘Daar heb je het. Mensensmokkelaars. Het zou niet de eerste keer zijn dat we problemen hebben gehad met hen.’ zei James.

Vreemd genoeg stelde dat de groep gerust. Een logische verklaring voor een onlogische gebeurtenis. Het maakte niet uit dat ze er zelf niet in geloofden, zolang het hen maar geruststelde.

‘Welke kant gingen ze uit, Smee?’

Smee had voorheen moeten worstelen met ieder woord, maar het antwoord op die vraag kwam automatisch.

‘Noord, misschien Noordwest.’

‘Richting Schotland dus.’ zei James, grotendeels tegen zichzelf.

Hij keek rond zich. Iedereen keek hem aan met hoopvolle ogen. Af en toe zat er een blik van ongeloof tussen, maar dat was hun probleem. Zolang hij maar genoeg mannen had om het schip te besturen.

‘Wel? Waar wachten jullie op?!’ riep hij, ‘Cecco, verzamel alle goederen die je kan vinden. We weten niet precies hoeveel voorsprong ze hebben, dus moeten we voorbereid zijn. Mullins, Mason, jullie zijn verantwoordelijk voor het schip. Maak gebruik van iedereen die wil en kan helpen. We gaan onze kinderen terughalen!’

James was zo opgegaan in zijn rol dat hij half gejuich verwachtte van zijn publiek, maar het was niet het moment daarvoor. Zijn bemanning viel terug op hun gebruikelijke rollen, onder leiding van de aangewezen bemanningsleden. James had ze nog nooit zo naarstig geweten.

Bill stond nog steeds vlakbij. Samen met Audrey hielp hij James van zijn podium af.

‘Geen last gehad van knikkende knieën, kapitein?’ vroeg hij.

‘Niet het moment voor grappen, Jukes.’ antwoordde James. Maar hij kon het hem niet kwalijk nemen. Iedereen gaat anders om met situaties als deze. Bill verborg zijn zorgen achter een laag droge humor.

‘Spijt me, kapitein. Wat wil je dat ik doe? Helpen met Alf en Robert?’

‘Nee, breng Smee en Starkey naar hier. We moeten praten.’ zei James.

‘Komt in orde.’ antwoordde Bill.

Bill vertrok samen met Mary. Zij zou waarschijnlijk gaan helpen met de andere vrouwen. Het zware tillen mocht dan wel voor de mannen zijn, de finesse werd aan hen overgelaten. James nam terug plaats op de kratten. Zijn benen trilden nog na. Hij leunde tegen Audrey aan.

‘Ben je hier zeker over?’ vroeg ze.

‘Ja. Ik vertrouw Smee.’ zei James.

‘Dan wil ik dat je me meeneemt.’

James schrok er niet van. Zo kende hij zijn vrouw nu eenmaal. Onverschrokken. Zijn rots in de branding. En dat was wat hij op dit moment het meest nodig had.

‘Als ik kon, dan deed ik dat. Maar ik weet niet wat ons te wachten staat. Je hebt die demon met je eigen ogen gezien.’ zei hij.

‘James, ik ...’

‘Ik kan jullie niet allebei verliezen.’ zei hij zwakjes.

Audrey keek hem aan. Ze zag angst in hem.

‘Dan zal ik hier blijven, om jullie op te wachten.’ zei ze.

Ze verzegelde haar belofte met een kus op zijn voorhoofd.

‘Dank je.’

Zo bleven ze even bij elkaar zitten, terwijl de drukte rondom hen toenam. Het duurde niet lang alvorens Bill Smee en Starkey had gevonden. Wanneer ze voor James stonden, besloot Audrey hen te laten praten. Als ze dan toch achter moest blijven, dan was ze vastberaden om nu haar steentje bij te dragen.

‘Mr. Barrie, u had ons nodig?’ vroeg Starkey.

‘Anders had ik je niet geroepen. We moeten alles op een rijtje zetten, te beginnen met Smee.’

‘Ik, kap’tein?’ zei Smee angstig.

‘Geen zorgen, Smee. Ik wou dit niet doen voor heel de groep. Maar we moeten zeker zijn over wat je gezien hebt. Ik dacht dat je bij Audrey was gebleven. Dus vertel ons precies wat er gebeurd is.’

James zag de man beven. Het kostte hem zoveel moeite om zijn gedachten om te zetten in woorden. Maar uiteindelijk zou hij er wel aan uit raken.

‘Kap’tein had gevraagd dat ik op Audrey lette tot er iemand voorbij kwam. Kap’tein was al lang weg en dan

kwam er iemand helpen. We hebben haar naar hier gebracht. Starkey was hier met enkele anderen. Starkey heeft geholpen.’ stamelde hij.

‘Dat klopt, Mr. Barrie. Er was niet veel dat ik kon doen, maar ik hield haar ogen vochtig en probeerde haar zo comfortabel mogelijk te houden tot een van de mannen een arts kon vinden.’ voegde Starkey eraan toe.

‘En wat deed jij ondertussen, Smee?’ vroeg James.

Smee keek beschaamd naar de grond.

‘Wel?’

‘Ik ... euh, ik had hem gezegd dat hij in de weg liep, Mr. Barrie. Daarna heb ik hem niet meer gezien.’ zei Starkey.

James had boos kunnen worden, maar hij apprecieerde de eerlijkheid van de man. En hij moest wel toegeven dat er op dat moment niet veel was dat Smee had kunnen doen.

‘Het is niet erg, Smee. Je hebt precies gedaan wat je moest doen.’ zei James. Hiermee klaarde het gezicht van Smee toch al wat op. ‘Maar zeg eens, wat heb je daarna gedaan?’

‘Op het dek gewacht, kap’tein. Kijken naar het water. Het vuur was eng.’ zei Smee.

En toch liep je recht een brandend gebouw binnen om mij te redden, jij dappere dwaas.

‘En?’

‘Het was donker. Maar ik heb goeie ogen. Na een tijdje zag ik veel vormen boven het water vliegen. Maar niet zoals vogels.’

‘Kinderen?’

‘k Wist het niet. Maar dan zag’k er nog, veel dichter. Ze kwamen van hier. En er was iets groter bij. ‘k Zag zijn hoorns!’ ratelde Smee af. Hij begon schijnbaar te panikeren.

‘Ik geloof je.’ zei James. Meer was niet nodig. ‘Maar waarom heb je niet direct iedereen verwittigd?’

Smee staaarde opnieuw naar zijn voeten.

‘Starkey?’

‘We vonden hem vanochtend snikkend terug in een van de smokkelruimtes, Mr. Barrie.’ zei Starkey, ‘Maar wat hij vertelt, kan gewoon niet waar zijn.’

‘Geloof het, Starkey. Ik heb het ook gezien. Als je het met je eigen ogen had gezien, dan zou je de ruimte met hem gedeeld hebben.’

‘Maar...’

‘Geduld, Starkey. Er is nog één iets dat ik moet weten van Smee.’ onderbrak James.

Smee keek op. Hij was nog steeds beschaamd voor zijn daden, ook al had James er begrip voor getoond.

‘Smee, hoe snel denk je dat ze gingen?’ vroeg James.

‘Het kon niet veel sneller zijn dan het schip, kap’tein.’ zei Smee, zeker van zijn stuk. Op momenten als deze kwam de zeeman in hem terug tot leven.

‘Bedankt, Smee. Dat heb je goed gedaan. Je mag de anderen gaan helpen.’ zei James.

Met een wijde grijns verliet Smee de anderen. Bill keek hem stilzwijgend aan. Hij had nog geen woord gerept tijdens het gesprek, maar kon zich nu niet meer inhouden.

‘Dit is waanzin, kapitein!’

‘Dat hoef je mij niet te vertellen, Jukes. Maar dat maakt het niet minder waar. Heb je de anderen dan niet horen praten?’

‘Ja, maar ik dacht dat ze monsters maakten uit schaduwen. Je weet wat voor dwaasheden ze over mij zeggen. Maar hier zeg je dat je de duivel zelf gezien hebt.’

‘Niet de duivel. Pan. Dat is zijn naam. Zegt dat je iets, Starkey?’

Bill en James keken de geleerde man hoopvol aan.

‘Buiten het kookinstrument? Alleen dat dat in het Grieks “alles” betekent. En ik herinner me vaag een of andere Griekse halfgod met dezelfde naam. Maar als u verwacht dat ik kan achterhalen welke demon dit wezen is, dan bent u beter af met de bisschop.’ zei Starkey.

‘Het was het proberen waard.’ zei James.

‘Was dat alles, kapitein?’ vroeg Bill.

‘Ik denk het wel. Het is tijd dat we zelf ons steentje bijdragen. Wat moet er nog gebeuren?’ vroeg James op zijn beurt.

‘Het ziet er naar uit dat alles vlot verloopt. Maar ik denk dat een gesprek met de havenmeester aan de orde is, kapitein.’

‘Met Jonathan? Waarom? We proberen hem juist zoveel mogelijk te ontwijken.’

‘Misschien omdat hij recht op ons afkomt.’ zei Starkey.

James keek om en zag dat de havenmeester in een slechte bui was. Ze hadden een zekere “verstandhouding”, ook al mochten ze elkaar persoonlijk niet. Toch was Jonathan geen slechte man. Hij wist dat het smokkelschip een reddingsboei

was voor verloren zielen, dus liet hij hen hun gang gaan. Maar dat hij “zijn” Audrey aan James had verloren, kon hij na al die jaren nog niet verkroppen.

Hij stopte vlak voor hun neus.

‘Barrie, wat ben je aan het uitspoken? Ik heb hier geen toestemming voor gegeven.’ zei hij nog vóór de anderen de kans kregen hem te begroeten.

‘Hebben we toestemming nodig om onze kinderen te gaan redden?’ vroeg James.

Jonathan dacht even goed na over zijn woorden. Dan, zonder iets te zeggen, nam hij plaats bij hen.

‘Jullie ook al?’

Bill en Starkey knikten. James erkende de domme vraag niet.

‘En jullie willen hen gaan zoeken via de kust?’

‘Achtervolgen lijkt me een beter woord.’ zei James.

‘Daar ben ik nog niet zo zeker van. Larkin is vanochtend met een grote groep mannen vertrokken in de westelijke richting, nadat ze sporen terug hadden gevonden van een karavaan. Volgens hem zijn het zigeuners.’

‘Daar hebben we zo onze twijfels over.’ zei Starkey.

‘Vertel, wat weten jullie dat zij niet weten?’

Jonathan was ongetrouwd en had geen kinderen. Sinds Audrey had hij niet meer naar een andere vrouw omgekeken. De kwestie lag hem dus niet zo nauw aan het hart als bij hen. Dat zou het moeilijker maken om hem te overtuigen van de waarheid.

‘Een van mijn mannen zweert dat hij de kinderen over de zee heeft zien vertrekken.’ probeerde James dan maar.